
ANDALÚZIAI SZERENÁD

SUSANNA AGOSTINO

I. fejezet

Éjszaka eleredt a hó, és reggelre már vastagon ellepte az Alpok téli üdülőhelyeit. A sűrű hópelyhek között a hegycsúcsok körvonalai elmosódtak, és a táj felöltötte mesebeli ruháját. A havazás korán ébresztette a svájci síparadicsom vendégeit. Még csak tisztogatták a sípályákat és a felvonókat, mikor az alpesi szállodák és fogadók előtt már megjelentek az első síelők. A tél szerelmesei sílécekkel és hódeszkával a hónap alatt indultak fel a hegytetőre.

Ébredezett a hegy. A síoktatók terelgették a csoportokat, a bátrak lesiklottak, a snowboardosok hasították a havat. Benépesültek a sípályák. Gábor a telefonjáért nyúlt és fényképezett. A képeket elküldte egy szép üzenettel:

„Édes Annám! Látnod milyen csodásan esik a hó? Még három nap és otthon leszek. Nagyon hiányzol. Karácsonykor utazzunk el oda, ahová csak szeretnéd! Szeretlek. Gábor.”

Eloolvastam az üzenetét, és kinéztem az ablakon. Itt Budapesten szikrázóan süttött a nap, és megint nem lesz havas karácsonyunk, gondoltam. De mindegy, hogy milyen idő lesz, Gábor három nap múlva végre hazaérkezik, és együtt töltjük az ünnepeket.

Marosi Annának hívnak, és az iskolában, ahol művészettörténetet tanítok, és rajzsakkört vezetek, már minden diák a téli szünetet várja. Többen szánkózni, síelni készülnek a környező hegyekbe, és izgatottan várják a téli örömeiket.

Megvallom őszintén, nagyon nehezen viselem a síszezonzokat, mert Gábor hiányzik, ha távol van tőlem, és távol az otthonától. A tél

közepe táján már türelmetlen várakozással telnek a napjaim. Persze megértem, őt mindig is elvarázsozták a havas hegyek, a téli sportok, és az életét legszívesebben valamelyik hegytetőn élné le. Legutóbb, amikor Svájcba indult megnyugtatót, hogy nem lesz örökké „hófogságban”, de ez még egyelőre nyitott kérdés maradt.

Elhatároztam, hogy a mai napot a karácsonyi ajándékok beszerzésével fogom tölteni. A fenyőfát Gáborral együtt szeretném megvenni, mert nagyon jó érzés közösen kiválasztani a mi fánkat. Szeretem a fenyő illatát és a karácsony hangulatát. Nagyon várom az ünnepeket, mert Gábor megígérte, hogy elutazunk valahová kettesben.

Addig keresgettem a boltokban, míg rátaláltam az ideális ajándéokra, egy megépíthető hajómodellre. Ismerem őt, hogy mennyire szeret ragasztgatni, csavarozgatni, és mikor kész a hajó, vagy repülőmodell, az öröme határtalan.

Teljesen kimerültem az ünnepek előtti lázas készülődésben. Egész nap nagy csomagokkal a hónom alatt járkáltam, és vártam a meghitt pillanatot a karácsonyfa alatt.

Még néhány szép gyertyát kerestem a boltokban, amikor megláttam egy hirdetést a kirakatban: „Szilveszterezzen velünk Szicíliában!”. Azonnal megtetszett a hely és az ajánlat. Igen, ezt szeretném, elrepülni Gáborral egy szigetre, és vele tölteni minden percet.

Telefonon elmondtam neki, hogy a szilvesztert a napfényes Szicíliában fogjuk tölteni. Gábornak tetszett az ötletem, és szabad kezet adott az utazás megszervezéséhez.

Kedvesen viccelődött, hogy elmegyünk meglátogatni a „Keresztapát”, és nem győz majd vigyázni rám, hogy el ne elraboljon tőle egy szicíliai maffiózó. Este elalvás előtt a fülemben csengett a hangja: „Szép álmokat kívánok neked!” – és elringatott a szavaival.

Hajnalba két hódeszkás csendben kisurrant a szállodából, és elhagyta a svájci üdülőhelyet. Végre elállt a hóesés, és olyan helyet kerestek a magas hegyoldalon, ahol könnyedén le tudnak siklani a friss havon.

Egyre magasabbra másztak fel a hegyen. A porhóval ellepett terep láttán örömmámorban úsztak, és egy lökessel megindultak lefelé. Ujjongva kiabáltak és siklottak a havon. Az egyik hódeszkás egy roppanást hallott, és észrevette fenn a tetőn a meglazult hótömeget.

Még volt annyi ideje, hogy ordítson egyet a társának és elkanyarodjon a megindult lavina elől, de felbukott és pörgött-forgott a hóban.

A másik hódeszkás dacolva a közelgő veszéllyel, kacagva siklott tovább. Hirtelen utolérte a lavina, és már nem tudott elmenekülni előle. A hatalmas hózuhatag hátba találta, és félelmetesen forgatta, sodorta őt a szakadék felé. Egyszer megállt a sodrás és csend lett körülötte mélyen a hó alatt. Testét mozdítani se tudta, jég vette körül.

„Istenem, hol vagyok? Végem van! Ha elsodort bennünket a lavina, akkor meghalunk.” Az agya kattogott, a szíve lüktetett, a percek pedig rohamosan teltek. „Nem tudok mozdulni, fáj mindenem,....nagyon nehéz a hó,.....meg fogok fulladni,.....kezd rám fagnyi a jég,.....kábulok,.....már nem érzek semmit,.....segítsetek!.....”

Délelőtt a gótika csodáiról hallgattunk meg egy házi dolgozatot a negyedik osztályomban. Pétert bíztam meg ezzel a feladattal, aki értelmes előadómódjával lebilincselte a többieket. Az osztály egy pissenés nélkül figyelt rá. A tekintetem az ablak felé fordult, mert apró hópihéék kezdtek hullani a magasból. Lám, esik a hó! Elmosolyodtam magamban azon, hogy Gábor küldte a fehér égi áldást.

A következő pillanatban a gondolataim elkalandoztak Szicíliába. A tengerparton álltunk Gáborral kettesben, és koccintottunk egy pohár pezsgóval. Hallottam a tenger morajlását, és láttam magam előtt a naplementét. Elképzelttem, hogy egy vékony ruha van rajtam, a szellő lengeti a hajamat. Gábor átkarol, én hozzá simulok és forrón megcsókol. Kinyitottam a szememet, és kint egyre jobban esett a hó.

Lehalkítottam a telefonomat, hogy ne zavarja az órát, de láttam, hogy egy hívás érkezett. Majd megnézem szünetben, gondoltam, és kinyomtam a mobilomat. Péterkém egészen belemelegedett a felolvasásba, és még nem ért a történet végére. Figyeltem őt, mert lelkiismeretesen felkészült, és nagyon okosan beszélt. Az előadás végén Péter nagy tapsot kapott az osztálytól. A telefonom megint jelzett. Lehet, hogy hamarosan lejár a felolvasásra szánt idő? Többen kérdéseket tettek fel a témával kapcsolatban, és közösen megválaszoltunk azokat. Mikor végre kicsöngettek az óráról, a gyerekek az ablakhoz futottak és ujjongva örültek a hóesésnek.

Ismét megcsörrent a mobilom. A harmadik hívást már felvettem.

Láttam, hogy a sítábor vezetője, Géza keres. Idegesen beszélt. Iszonyúan rossz érzés kerített hatalmába.

- Anna! – elcsuklott a hangja. – Sajnálom,....baleset történt a hegyen. Gáborral reggel lesiklottunk, ... de de lezúdult egy hatalmas lavina, és betemette őt. Nem találtam meg! Nem találtam meg őt! – zokogott. – Hívtam segítséget, de már reménytelen volt a helyzet. Meghalt. Anna, Gábor meghalt! Mindenki kereste, de hiába! – tört fel belőle a kétségbeesés.

Abban a pillanatban nem láttam, nem hallottam semmit. A világ összeomlott körülöttem, és fájdalmas zokogás tört fel belőlem.

2. fejezet

Két és fél év múlva...

A májusi napfény bearanyozta az iskolaudvart. A diákok már a nyári szünetre készültek, nem igazán foglalkoztatta őket a feleltetés és a dolgozatírás izgalma. A fülhallgatókból zene hallatszott ki. A gyerekek kis csoportokban nevetgéltek, sokan nyári álmokat szövögettek.

Kora délutánra járt az idő. Az egyik harmadikos osztálynak nem volt órája. Aki tehette, a nagy melegben lustán elnyúlt egy hús padon, mások pedig élvezték a napsütést. Fülledt volt a levegő, meg se rezdültek a falevelek. Az egyik lány kipirult arccal elpiledt a napon, a könyve lassan lecsúszott az öléből. A pad mellett lévő ásványvizes üvege nagy puffanással feldőlt, a kifolyt víz pillanatok alatt elpárolgott a forró kövezetről.

A tanáriban nagy volt a készülődés a tanév utolsó fogadóórájára:

- Kedves Kollégák! Kérlek benneteket, hogy mindent tegyetek meg a sikeres záródolgozatokért. A nyári kirándulások, a nyelvi és kézműves táborok létszámát véglegesíteni kell a szülőkkel. Ez az utolsó lehetőség! – hangzott az igazgató asszony kérése.

Talán nem is gondolnák a kedves szülők, hogy én vagyok az a tanár az iskolában, akinek a fogadóóráján nincs tülekedés, meglepett pillantások és idegeskedés. Azért mindig akad egy-egy érdeklődő szülő, de